

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

อวิชชาปจฺจยาในลัทธิธรรมชาติของการปฏิบัติ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๖ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๓๐ บาท ๑๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๓,๐๙๐ ดอลลาร์ นับว่าได้มากเป็นประวัติการณ์ เราตระเวนหาดอลลาร์มาได้ ๕ ปีแล้วยังไม่เจอ ฟังมาเจอกันเมื่อวานนี้ จริง ๆ นะ ได้มาทุกวัน ๆ แต่มันไม่ได้แบบนี้ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๕,๕๕๙ กิโลครึ่ง ส่วนดอลลาร์มอบแล้ว ๗, ๒๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ได้ ๕๑๘ กิโล ๖๓ บาท ๒๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๓๐,๔๐๑ ดอลลาร์ ยังขาดดอลลาร์อยู่อีก ๖๙,๕๙๙ ดอลลาร์จะครบจำนวน ๓ แสนดอลลาร์ซึ่งจะมอบพร้อมกันกับทองคำวันที่ ๑๒ เมษายน ข้างหน้านี้ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ เป็นจำนวนทองคำ ๖,๐๗๘ กิโล ดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นจำนวน ๗,๔๓๐,๔๐๑ ดอลลาร์

เงินสดที่นำไปซื้อทองคำเข้าคลังหลวงแล้วจำนวน ๑,๑๑๒ ล้านบาท ทองคำเราที่จะมอบข้างหน้าในวันที่ ๑๒ เมษายน พร้อมกับดอลลาร์ ทองคำจะมอบ ๕๐๐ กิโลเป็นอย่างน้อยขาดไม่ได้ แล้วดอลลาร์ ๓ แสนดอลลาร์ในวันเดียวกันนั้น เราจะมอบทองคำ ๕๐๐ กิโล แล้วดอลลาร์ ๓ แสนดอลลาร์ นี้ขาดไปไม่ได้ ถ้าเพิ่ม เพิ่มได้ จะเพิ่มจาก ๕๐๐ มาเป็น ๕ พันเราก็รับ แต่ขาด ๕๐๐ กิโลหนึ่งไม่ได้ แล้วดอลลาร์ก็เหมือนกันให้ได้ ๓ แสน ถ้ามีผู้จะเอามาเพิ่ม ๓ ล้านเราก็พอใจรับ ให้ทราบนะ จะขาดนั้นขาดไม่ได้ แต่เพิ่ม เพิ่มเท่าไรเพิ่มได้

กรุณาพี่น้องทั้งหลายทราบนะหลวงตาที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายนี้ ช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ เราชี้นี้ได้เลยว่า ตามธรรมดาผู้รับเงินส่วนรวมมาน้อย่างไร เราอยากพูดว่าร้อยทั้งร้อยต้องมีรั้วไหลแตกซึม แต่สำหรับหลวงตานี้ไม่มีเลยแม้บาทเดียวไม่มี นี่ละมีความสุจริตต่อพี่น้องทั้งหลายขนาดไหน เพราะอำนาจความเมตตาที่ครอบเอาไว้นะ ความเมตตาที่สำคัญ นี้ได้ช่วยพี่น้องมาเวลานี้ได้ ๕ ปีแล้ว ตะเกียกตะกายช่วยทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เพื่อจะหนุนเข้าชาติไทยของเรา ลมหายใจพี่น้องชาวไทยของเรา มาอยู่จุดศูนย์กลางคือจุดรวม ได้แก่ทองคำเป็นลมหายใจ อยู่ตรงนั้นนะ ทองคำเป็นเครื่องประกันคนทั้งชาติ การซื้อขายการอะไรก็ตาม ทองคำต้องเป็นเครื่องประกันอยู่อย่างนั้น เราจึงต้องพยายามหาเมื่อหาทองคำได้มากเข้า ๆ ก็เท่ากับว่าหายใจเต็มปอด ๆ ถ้าทองคำขาดเท่านั้นอะไรไม่มีความหมายนะ

การติดหนี้ติดสินกันมากน้อยนี้เราต้องมีทองคำเป็นเครื่องยันตลอด เช่นอย่างเมืองนอกเมืองไหน หลวงตาเคยถามแล้ว ก่อนหน้าที่จะมารบกวณพี่น้องทั้งหลายด้วยทองคำนี้คือเราได้ไปดูทองคำในคลังหลวงแล้ว ถามทางหัวหน้าคลังหลวงว่าทองคำเรานี้ได้ฝากไว้ที่ไหน ๆ บ้าง เขาก็บอกฝากประเทศนั้นเท่านั้น ๆ อยู่ในเมืองไทยเรามีเท่านี้ คำว่าไปฝากไว้ที่นั่นที่นี้ก็คือเพื่อประกันชาติไทยของเรา เพราะมีการติดต่อซื้อขายกันอยู่ตลอดเวลา ระหว่างประเทศ เราจึงต้องมีทองคำเป็นเครื่องยันไว้ ถ้าหากว่าเราติดหนี้ติดสินเขาอย่างนี้ทองคำก็เป็นเครื่องประกัน จึงว่าเป็นลมหายใจนะ ออกทางเมืองนอกเมืองนา ลมหายใจของเราออกไปก็มีทองคำติดตามไปประกัน อยู่ในเมืองไทยเราก็มีทองคำเป็นเครื่องประกัน อย่างน้อยก็ดอลลาร์ เงินสด เป็นเครื่องหนุนกันอยู่ตลอดเวลา

นี่ที่หลวงตาได้อุตสาห์พยายามช่วยพี่น้องทั้งหลายนี้ ช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ นำธรรมพระพุทธเจ้ามาช่วย ไม่ได้นำเรื่องเปรตเรื่องผีเรื่องยักษ์เรื่องมารที่จะกัดบ้านกินเมืองมาใช้นะ นำแต่สิ่งที่เป็นบุญเป็นคุณเป็นมหาคุณแก่ชาติบ้านเมืองของเรานำมาใช้ นี่ก็ได้ประกาศออกแล้วเวลานี้ว่า ทองคำเราในการช่วยชาติคราวนี้นั้น อย่างไรขอให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันในการช่วยชาติคราวนี้ โดยหลวงตาเป็นผู้นำ แล้วดอลลาร์ขอให้ได้ ๑๐ ล้าน พอได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันและดอลลาร์ได้ ๑๐ ล้านแล้ว หลวงตาจะหยุดทันทีเลย จะไม่มีเครื่องสืบต่อบกวณพี่น้องทั้งหลายดังที่เคยเป็นมานี้ละ นี่ไปที่ไหนไปหารบกวณละซิ คนที่เขามองธรรมดา ๆ หรือมองยกโทษ เขาก็ต้องบอกว่า หลวงตาไปไหนกวณบ้านกวณเมือง เขาต้องว่านะ ถ้ามองโดยอรรถโดยธรรมโดยเหตุโดยผลแล้ว กวณมาเท่าไรก็กวณมาใส่ท้องเรานั้นแหละ ใส่ท้องเราคนไทยทุกคน ๆ

ถ้าได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันและดอลลาร์ได้ ๑๐ ล้านแล้ว หลวงตาจะไม่รบกวณหยุดก็กละ พูดต้องมีสัจย์มีศีลมีธรรม มีคำสัจย์คำจริง พอได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันและดอลลาร์ ๑๐ ล้านแล้ว เราหยุดทันที ไม่ไปหารบกวณพี่น้องทั้งหลายอีก แต่ท่านผู้ใดที่มีแก่ใจหรือมีทรัพย์สมบัติที่จะมาบริจาคเพิ่มเติมเข้าไปอีกจากทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันและดอลลาร์ ๑๐ ล้านแล้ว เราก็ยินดีรับตลอดไม่ปฏิเสธ แต่การที่จะให้เรารบกวณอย่างที่ปฏิบัติอยู่เวลานี้ เพื่อทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน เราไม่รบกวณ กรุณาพี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันนะ

ชีวิตของหลวงตานี้ก็ไม่เคยที่จะมาคิดช่วยบ้านช่วยเมือง มันก็ได้คิดอย่างนี้แหละจะว่าไง มันเกี่ยวโยงถึงกันหมด ความรับผิดชอบเหมือนกัน คำว่าคนไทยทั่วประเทศเป็นคนไทย แม้แต่หมาก็เป็นหมาไทย หมูเป็นหมูไทย ไก่เป็นไก่ไทย เด็กเป็นเด็กไทย บ้านก็เป็น

บ้านไทย เสื้อผ้าเป็นเสื้อผ้าไทย อะไรขาดตกบกพร่องถูกเขามาดูถูกเหยียดหยาม หรือเขาเอาไฟเข้ามาจี้เสื้อผ้าไทยเข้าไปเป็นยังไง คนไทยที่นุ่งชินนุ่งผ้านี้จ้ะร้องแจ๊ก ๆ ไข่ไหมละ นี้ถ้าบกบางก็บกบางคนไทยทั่วประเทศ ถ้าเป็นความเสียหายก็เป็นความเสียหายอย่างที่ว่านี้ เราจึงต้องรักจึงต้องสงวนอุตสำหรับพยายามช่วยกันเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ ไปที่ไหนไม่อะไรนะ มีแต่เพื่อชาติบ้านเมือง ขอให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันคราวนี้ จะพอเหมาะพอดีกับการช่วยชาติของเรา

ซึ่งเมืองนอกเมืองนาที่ไหนเขารู้กันทั่วโลกว่าเมืองไทยกำลังช่วยชาติตัวเอง เมื่อได้มาสิ่งที่ช่วยชาติคืออะไร ก็ขอให้มีความค่าสมดุลกัน อย่างน้อยขอให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน แล้วดอลลาร์ ๑๐ ล้านเราพอใจ นี่ละที่ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลาย แต่ก่อนเราไม่เคยได้เกี่ยวข้องนะ บวชมาก็ทำหน้าที่ของพระไป กับประชาชนญาติโยมเราก็รู้ เรื่องราวของเขาก็เป็นเรื่องราวของเขา แต่เวลามันเกี่ยวโยงกันนี้ ศาสนากับประชาชนมันแยกกันไม่ออกละซิ พระกับประชาชน พระก็เป็นลูกประชาชนว่าไง ประชาชนเดือดร้อนพระซึ่งเป็นลูกของประชาชนจะไม่เดือดร้อนยังงี้ นี่หลวงตากก็เป็นลูกของประชาชน ประชาชนเดือดร้อนทั้งประเทศจะล่มจะจม เราจะช่วยได้ด้วยวิธีการใดที่จะช่วยได้ ในฐานะที่เราเป็นลูกของประชาชน เราจึงได้ช่วย อุตสำหรับช่วย ดึงพี่น้องทั้งหลายเห็นมาแล้วนี้แหละ กรุณาทราบทั่วกันนะ

ขอโอกาสเรียนถามค่ะ พ่อแม่ครูจารย์เทศน์เมื่อตอนเย็นว่า ในคัมภีร์สรวณะเจ้าคะที่พระพุทธเจ้าผ่าน ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปาตญาณแล้วก็พิจารณาหาต้นตอของสาเหตุผู้ที่เกิด ที่อาจารย์มันเรียกว่ารวมทวนกระแสนะเจ้าคะ ก็คือปฏิภนสมุพบาท ไข่ไหมคะว่าสาเหตุมาจากไหน ทวนไปจนถึงอวิชชา พอทำดับอวิชชานั้นได้แล้วก็คือดับหมด ไม่ได้เป็นชั้น ๆ เหมือนตอนไล่ขึ้นไป อย่างที่พ่อแม่ครูอาจารย์เล่าให้ฟังเมื่อวันก่อน พอดับอวิชชาแล้วก็ดับไปหมด แต่ว่าเวลาทวนกระแสขึ้นไป ถ้ามหาสาเหตุขึ้นไปทีละอัน ทีนี้อยากกราบเรียนถามว่า พระอรหันต์ท่านก็พิจารณาอย่างนี้เหมือนกันไหมเจ้าคะ

ดูบันไดนั้น คือบันไดนี้ใคร ๆ จะขึ้นไปบนพื้นศาลาต้องขึ้นบันไดนี้ เป็นแต่ว่าจะขึ้นช้าหรือขึ้นเร็ว ถ้าผู้ใหญ่ขึ้นธรรมดา ถ้าเด็กขึ้นมันจะเร็ว มันวิ่ง พอถึงพื้นแล้วขึ้นไหน ๆ ก็หมด ชั้นนั้นชั้นนี้เพื่อพื้นที่เป็นจุดต้องการ ขึ้นชั้นใด ๆ ก็เพื่อไปจุดสุดท้ายคือบนบ้านบันไดชั้นนั้นชั้นนี้เข้าไปก็อย่างนั้นแล้ว ความรวดเร็วกับความช้านี้ต่างกันนะ ผู้ที่ไปช้าคือไปละเอียดถี่ถ้วนมองนั้นมองนี่เรื่อย ๆ อย่างเด็กขึ้นปั๊บเดียวไปเลย แล้วไปถามเด็ก บันไดมีกี่ชั้น เด็กอ้าปาก แต่เขาขึ้นเร็วผู้ใหญ่สู้ไม่ได้ แต่นี่เราไม่ได้หมายถึงว่าพระอรหันต์จะเร็ว

และเป็นเหมือนเด็กกะ ไม่ได้เร็ว ท่านย้อนพิจารณาหมดเหมือนกัน ความรวดเร็วต่างกัน
 อย่างนี้ แต่การพิจารณาย้อนหลังท่านพิจารณาหมด มันต่างกัน

เช่นอย่างปุพเพนิวาส เป็นความจริงล้วน ๆ ทางของศาสดาต้องละเอียดลออ พระ
 องค์เวลาจะปรินิพพานนี้รับสั่งอะไรหมดทุกสิ่งทุกอย่าง อามนุตยามิ โว ภิกขเว ปฏิเวทยา
 มิ โว ภิกขเว ขยวธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ ท่านทั้งหลายจงอย่าประมาท
 พิจารณาสังขาร สังขารเกิดแล้วดับ พุดง่าย ๆ ในระยะนั้นจะมีแต่พระสงฆ์ เรื่องประชาชน
 จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง เพราะฉะนั้นธรรมะในสังขารประเภทนี้ ไม่ใช่สังขารทั่ว ๆ ไป แต่ตี
 ความหมายได้หมดใช้ใหม่ สำหรับในขณะนั้นจะสอนเฉพาะสังขารตัวสมุทัย สังขารนี้มัน
 เกิดแล้วดับ ๆ ไม่ออกไปไหน เกิดแล้วดับอยู่นี้ ให้พิจารณาสังขารนี้ พิจารณาความเกิด
 ความดับของสังขารด้วยความไม่ประมาท เมื่อไม่ประมาท พิจารณาสังขารหลายครั้งหลาย
 หนก็โดนอวิชชาบึงเข้า เข้าใจใหม่ละ

นี่เป็นพระโอวาทสุดท้ายเสียด้วย สอนส่วนมากจะมีแต่พระสงฆ์ผู้ทรงมรรคทรงผล
 คือก้าวเดินด้วยความเต็มเหนี่ยว เต็มใจเต็มเหนี่ยวทุกอย่าง เพราะฉะนั้นจึงแสดงสังขารนี้
 ขยวธมฺมา สงฺขารา ความเสื่อมความเจริญหรือความเกิดความดับของสังขาร พิจารณา
 ให้ดีด้วยความไม่ประมาท คำว่าไม่ประมาทคือมีสติดูตลอด ปัญญาพิจารณา จากนั้นก็เข้าสู่
 ปฐมฌาน ทุตติฌาน ตติยฌาน เรื่อยเลย นี่ละพระองค์จะทำให้สมพระเกียรติของพระพุทธ
 เจ้าคือศาสดาทรงองค์ในวาระสุดท้าย บรรดาพระสาวกทั้งหลายจะเข้านั้นไม่เข้านั้น ในวิสุทธิ
 มรรคก็บอกไว้ชัดเจน จะจำเป็นเฉพาะผู้ที่ชำนาญเท่านั้น ผู้ไม่ชำนาญทางนั้นก็
 จำเป็น เพราะอันนี้เป็นกิริยาต่างหาก สำหรับความบริสุทธิ์เหมือนกันหมดแล้ว อันนี้ท่าน
 วางลวดลายของศาสดาต่างหากที่ว่าเข้า ปฐมฌาน ทุตติฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสา
 นัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ แล้วเข้าสัญญาเวทิตินิโรธ

นี่พระอรุทธะตามเสด็จในฌานของพระองค์ ตั้งแต่ก้าวเข้าสู่ปฐมฌาน ท่านเก็บ
 กิริยาลวดลายของศาสดาให้สัตว์โลกได้ดูในวาระสุดท้าย นี่ละเต็มภูมิของศาสดา เข้าอย่างนี้
 ๆ จนถึงสัญญาเวทิตินิโรธ พอไปถึงนั้นสงบ พระอาการทุกอย่างเงียบหมดเลยเหมือนว่า
 พระองค์นิพพานแล้ว พระอรุทธะจึงถามขึ้นว่า อ้าว นี่ไม่ใช่พระองค์ปรินิพพานแล้วหรือ
 พระอรุทธะตามอยู่นี้ นั่งดูอยู่ตลอด ยัง นั่นเห็นใหม่ละ เวลาที่ท่านกำลังเข้าสัญญาเวทิต
 นิโรธ นี่คือการชำนาญเหมือนกันเข้าใจใหม่ ดูกันได้ตลอดไปเลย สัญญาเวทิตินิโรธดับ
 สัญญาและเวทนา สัญญาจะหมายนั้นหมายนี้ไม่มี

เวทนา คำว่าเวทนาในพระอาการระไม่ได้หมายถึงเวทนาในจิต พระอาการความสุข ความทุกข์ ความสุขความทุกข์ที่ละเอียดสุดยอดระดับหมดเวลานั้นนะ สัญญาความจำได้ หมายถึงในสิ่งต่าง ๆ ก็ระดับเข้ามาหมด สัญญาเวทิตนโรธดับหมดทั้งสัญญา ทั้งเวทนา ส่วนร่างกาย เวลานั้นเหลือแต่ธรรมชาติที่รู้แต่ยังครองชั้นอยู่ ระดับหมดเวลานั้น ที่นี้พอจากนั้นเคลื่อนถอยลงมาอีก นี่ก็บอกว่าเวลานี้ท่านถอยลงมาแล้ว แนะ พระอนุรุทธะตามดู อยู่ตลอด ท่านไม่ต้องไปนั่งสมาธิ จ้องอยู่เหมือนเรานะ ท่านเล็งดูอยู่ภายในของท่าน ท่านชำนาญพอแล้ว ทางนั้นเข้าทางไหน ทางนี้ท่านดูตลอด ๆ เวลาเคลื่อนออกมาท่านก็บอกว่า เคลื่อนออกแล้ว ลงจนกระทั่งถึง ปฐมฌาน หยุดเป็นพระจิตที่บริสุทธิ์ธรรมดาแล้ว ทีนี้ออกจากนี้ก้าวขึ้นอีก

เห็นไหมละ ท่านวางลวดลายของศาสตร์ชั้น ปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน นี่เป็นรูปฌาน เกี่ยวกับทางรูป ทีนี้อากาสนัญจายตนะ นั้นเป็นพวกนามธรรม วิญญาณัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เรื่อยไปนั้นเป็นนามธรรม ท่านไม่ไปทั้งสอง พอผ่านจาก จตุตถฌาน นี้ไปแล้วอยู่ในท่ามกลาง จะเข้า อากาสนัญจายตนะ ก็ไม่ไปทางนี้ก็ไม่ได้ นิพพานตรงนั้นเลยเข้าใจไหม นี่ละที่นี้เรียกว่า ดับสมมุติทั้งหมดในชั้นของท่าน เรียกว่าดับเป็นวาระสุดท้ายในขณะที่อยู่ระหว่างกลางของจตุตถฌานซึ่งเป็นพวกรูปฌาน พวกรูปและอากาสนัญจายตนะ ซึ่งเป็นนามธรรม ออกตรงกลางนี้ นิพพานแล้ว

ทีนี้ออกไปแล้วสิ่งเหล่านี้จะไม่มีเหลือนะ เรียกว่าขั้นที่ ๕ ดับในขณะที่นั้นหมดคือ ปล่อยหมดเลย แต่ก่อนเป็นสัญชาตญาณความรับผิดชอบธรรมดา ๆ แม้ไม่ยึดก็เป็นความรับผิดชอบระหว่างขั้นกับจิตของพระอรหันต์ เช่น อย่างเดินไปสื่อนอย่างนี้ พระอรหันต์กับปุถุชนจะเหมือนกันเลย การลื่นหรือไปเหยียบอะไรสงสัย เช่น อย่างจะเหยียบงูอย่างนี้ โดดผิงเลย เข้าใจว่างูนี้โดดเองนะเป็นเอง โดดเอง แหยบเท่านั้นเข้าใจว่าเป็นงู สัญญาเข้าใจไหม ความจำว่าเป็นงู โดดแพล็บหรือสื่อนอย่างนี้ก็ช่วยตัวเองจนเต็มเหนี่ยว ไม่พอล้มพระอรหันต์ไม่ยอมล้ม เหมือนคนเราถ้าควรล้มแล้วมันล้มได้ด้วยกันทั้งนั้นแหละ ยิ่งเด็กกับคนแก่ยิ่งล้มเร็ว นี่คือช่วยตัวเองด้วยสัญชาตญาณ

แต่ที่นี้แปลกต่างกันในจิตนั้นก็คือว่า แหยบเท่านั้นนะท่านไม่กระเทือนหัวไหล่ ภายในจิตใจตัวร้อนวูบหรือร่างกายจิตใจร้อนวูบไปเลยอย่างคนเราธรรมดา ถ้าตกใจเป็นอย่างนั้น แต่สำหรับพระอรหันต์เพียงแหยบรู้เท่านั้น ๆ ช่วยตัวเอง ถ้าไม่ควรล้มท่านไม่ยอมล้ม นี่เหมือนกัน กับการยิ้ม ๆ หรือการหัวเราะ น้ำตาร่วงนี้คนเราเรียกว่าร้องไห้ ท่านว่าเป็นขั้นกระเพื่อมเท่านั้นละนะ ขั้นกระเพื่อมเพราะอันนี้เวลานี้เรายังใช้ขั้นนี้ ขั้นต้องเป็น

กิริยาของชั้นธรรมเดิมนั้น จะเป็นอรหัตต์ไม่ได้ชั้นธรรมาภิเษกใหม่ จะว่าพระอรหัตต์หัวเราะไม่เป็น ร้องไห้ไม่เป็น มันพวกบ้าขี้ขี้เลย เราพูดตรง ๆ อย่างนี้นะ ก็เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด เป็นแต่เพียงว่าความบริสุทธิ์อาศัยสมมุติอยู่ สมมุติจะแสดงอะไรก็เป็นเรื่องของสมมุติ ธรรมชาตินั้นจะทำอะไรให้เป็นอื่นใดไม่ได้ทั้งนั้น เป็นอฐานะ ให้พากันเข้าใจ

จิตของพระอรหัตต์ที่ต่างจากเราก็คือว่า ท่านไม่ตกใจ เช่น ลื่นจะลื่นก็ไม่ตกใจ ตื่น เช่นเหยียบลงไปจะเหยียบบรูอย่างนี้ โดดผิงนี้ตกทางโน้น จะให้ตื่นตกใจบรูบรูเหมือนเรา ไม่มี แสบบอกเท่านั้น สังฆารอันหนึ่งบอก สัญญาบอกบรูบรูเท่านั้น นี่ละสัญญา นี่กิริยาเรียกว่าสมมุติบอก ท่านก็เคลื่อนโหด นี่เหมือนกัน หัวเราะร้องไห้ แต่ท่านพูดในศัพท์ของพระอรหัตต์ว่าท่านปลงธรรมสังเวช ว่าอย่างนั้น เพราะจิตของท่านท่านไม่มีอะไร ถึงน้ำตาจะร่วงอะไรก็ตามจิตอันนั้นไม่มี แต่กิริยาของชั้นธรรมนั้นแสดง เรียกว่ากิริยาของชั้นธรรมแสดง ท่านบอกเท่านั้นแหละ พากันเข้าใจ นี่เป็นอย่างนี้

พอท่านพิจารณา ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ท่านพิจารณาละเอียดไปหมด ยกภาพ ท่านเป็นที่หนึ่ง เคยเกิดเคยตายมาก็ภพก็ชาติ ตกนรกหมกไหม้ ชั้นสวรรค์ชั้นพรหมที่ไหน นี่ไปชอกแทรกซิกแซกได้เหมือนกันกับสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป เวลาท่านยังมีกิเลสอยู่ ซึ่งกำลังบำเพ็ญบารมีอยู่ แล้วก่อนที่บำเพ็ญบารมีอีกท่านก็เหมือนกับเรา ตกนรกหมกไหม้ไปที่ไหนไปได้ทุกแห่งทุกหนไม่ติดกันเลยกับโลกทั่ว ๆ ไป แต่ท่านมีที่ยึดตอนที่ท่านพ้นนะซิ พวกเราไม่มียึดจะตะเกียกตะกายไปอีกนะ ไม่ทราบก็กัปกัปกัลป์เกิดตาย ๆ อยู่อย่างนี้ เรื่อยไปเพราะอวิชชาตัวเดียว ตัวนี้ละพาให้เกิดไม่หยุดไม่ถอยเลย

พอพิจารณาถึงภพชาติที่เคยเกิดเคยตายมาก็กัปกัปกัลป์เหล่านี้ ถ้าจะนับก็นับไม่ถ้วน พวกเรานับไม่ถ้วน แต่ท่านไม่ต้องพูด ไม่อย่างนั้นไม่เรียก ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จะรู้ทันที ๆ ไปพร้อมกันหมด นั้น นานขนาดไหนพระองค์เป็นมาอย่างนี้ แล้วพิจารณาดู สัตว์โลกเป็นยังงี้ พอมัชฌิมยาม บรรลุธรรมชั้นจุตูปาตญาณ พอบรรลุแล้วดูเล็งญาณดูจิต ของสัตว์โลกมันเคยเกิดตายเหมือนเรานี้ใหม่เป็นอย่างนี้ใหม่ มองทางไหนยั่วเหยียดหมดเลย เหมือนกันไม่ผิด โอ้อโฮ มันเป็นอย่างนี้ เราเพียงคนเดียวนี้มันก็ขนาดนี้แล้ว ที่นี้สัตว์โลกแต่ ละราย ๆ เป็นยังงี้

พิจารณาไปพอครั้งสองนี้เรียบร้อยแล้ว ที่นี้เอาทั้งสองนี้มาประมวลทั้งเขาทั้งเราที่ เกิดตาย ๆ อยู่ไม่หยุดไม่ถอย แยกหามกองทุกข์ทนแสนสาหัสมาตลอดเวลา ถึงขนาดนี้ นานขนาดไหน แล้วมันเป็นมาเพราะอะไร นี่ละที่นี้ละ อะไรพาให้เป็นเหตุเกิดตาย ๆ ทั้ง เขาทั้งเรา มีอะไรเป็นต้นเหตุ ก็พิจารณา นี่เรียกว่า ปัจจัยการ หรือ ปฏิจจสมุปบาท

พิจารณาปัจจัยการเข้าถึง อวิชชาปจฺจยา อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา อ้อ อวิชชานี้เป็นเครื่อง
 มีให้เกิดสังขารฟังซินะ เอ้า คราวนี้จะพูดถึงเรื่อง อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ให้ฟังนะ ตาม
 หลักธรรมชาติเลย ธรรมที่ท่านพูดไว้ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญาณํ
 วิญญาณปจฺจยา นามรูป ฯ แล้วก็เรื่อยต่อยึดกันไป เหมือนกับว่าอันนี้หนึ่ง อันนั้นสอง อัน
 นี้สามไป เสียเวลาไปก็น่าที่กว่าจะบรรยายนี้จบนะ

ที่ท่านอ่านตามแถวที่มันเกี่ยวโยงกัน คืออวิชชาเป็นปัจจัยหนุน แล้วให้สังขารเกิด
 วิญญาณเกิดอันนั้นเกิด ๆ หนุนกันไปเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าท่านต่อลำดับอันดับของอันนี้มัน
 สืบเนื่องกันไปอย่างนี้ แล้วเหมือนว่ายืดยาวเหลือประมาณนะ ถ้าเราอ่านตามตำรับตำรา
 จะยืดยาวมากทีเดียว ที่นี้ทางภาคปฏิบัติไม่เป็นอย่างนั้นนะ พอพิจารณาอย่างนี้ไปเข้าถึง
 อวิชชาซินะ อวิชชาทำให้เกิดสังขารพอว่าทำให้เกิดสังขาร ทำให้รู้ไปหมดทั้งวิญญาณ นาม
 รูป เกิดพร้อมกันเป็นเครื่องหนุนกันอย่างเดียวกันนี้หมด ไม่ได้ต้องไปลำดับเข้าใจใหม่ มี
 แต่อวิชชาหนุนทั้งหมด อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา คือ อวิชชาหนุนสังขาร อวิชชาปจฺจยา
 วิญญาณํ อวิชชาปจฺจยา นามรูป เข้าใจใหม่ที่นี่ ไม่ได้ไปเรียงนี้ะ อันนี้ทั้งนั้นเกิดอันนี้
 หนุนทั้งนั้น ทั้งสังขาร ทั้งวิญญาณ ทั้งนามรูป อายนตะ อวิชชาอันเดียวนี้แลหนุนทั้งนั้นเข้า
 ใจใหม่ละ นี้รวมลงมาแล้วพร้อมกันหมดเลยนี้ภาคปฏิบัตินะ

ที่นี้พอพิจารณา พอรู้อวิชชา อวิชชาขาดสะบั้นลงไปแล้ว อวิชชายุเตว อเสสวิ
 ราคินิโรธา สงฺขารนิโรโธ ที่นี้พออวิชชาดับ สังขาร วิญญาณ นาม รูป อายตนะ ตลอดจน
 ถึงเหล่านั้นดับพร้อมกันหมดเข้าใจใหม่ ไม่ต้องไปเรียงลำดับ ท่านสรุปลงไปเลยที่เดียวว่า
 เอเวเมตสฺส เกวลสฺส ทุกฺขกฺขณฺตสฺส สมฺมุตฺโต โหติ พวก อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา นี้เป็น
 พวกสมุทัย คือเป็นกิริยาของสมุทัยหนุนทั้งนั้น ให้เกิดเอเวเมตสฺส เกวลสฺส ทุกฺขกฺขณฺตสฺส
 สมฺมุตฺโต โหติ นั้น เป็นสมุทัยทั้งนั้น ที่นี้พอ อวิชชายุเตว อเสสวิราคินิโรธา พออวิชชา
 ดับเท่านั้นสังขาร วิญญาณ นาม รูป อายตนะ อะไร ๆ แล้วก็ เอเวเมตสฺส เกวลสฺส
 ทุกฺขกฺขณฺตสฺส นิโรโธ โหติ เข้าใจใหม่ อันนี้เป็นฝ่ายนิโรธทั้งหมด ดับหมดพร้อมกันเลย

เวลาพิจารณาอย่างนี้มันไม่ได้วิ่งไปลำดับลำดับนะ ภาคปฏิบัติอย่างนี้ละมันต่างกัน
 ที่นี้พวกอ่านมันก็เป็นนอนแทะกระดาษไปละซิเข้าใจใหม่ ภาคปฏิบัติท่านไม่แทะ ท่าน
 จับอันนี้กระตุกทีเดียวขาดสะบั้นไปหมดเลย พร้อมกันหมดเลย รากแก้วถอนพราด กิ่ง
 ก้าน สาขาดอกใบนี้พร้อมกันหมดเข้าใจใหม่ เวลามันงอกมันงายมันเจริญรุ่งเรืองก็คือราก
 แก้วของมันหล่อเลี้ยงอาหารอยู่ พอถอนรากแก้วพราดมันดับไปพร้อมกันหมด ใครจะไป

เรียงลำดับว่า กิ่งนี้ดับแล้ว กิ่งนั้นดับ ก้านนี้ดับ กิ่งนั้นดับดอกดับใครจะไปพรรณนา ก็มันดับหมดทั้งต้นนั้นแล้วเข้าใจไหม เพราะรากแก้วมันหมดเข้าใจไหม

นี่ละ อวิชชาปัจจุยา ในหลักธรรมชาติของการปฏิบัติเป็นอย่างนี้ จึงชี้ว่า อวิชชาปัจจุยา สงขาร่า อวิชชาปัจจุยา วิญญาณ อวิชชาปัจจุยา นามรูป เข้าใจไหมมันเป็นอย่างนั้นไปด้วยกันหมด คือ เพราะอวิชชาอย่างเดียว ทำให้เกิดวิญญาณ นามรูปอายตนะ เพราะอวิชชาอย่างเดียว ทีนี้พออวิชชาดับ อันนั้น ๆ ดับพร้อมกันหมดในขณะเดียวกัน นี่เป็นอย่างนั้นในภาคปฏิบัติไม่ไปหาพรรณานะ

พอมาถึงนี้ท่านก็พิจารณาปัจจุยาการ ทั้งสองอย่างนี้มันออกจากอวิชชา พอท่านพิจารณาอวิชชาแล้วดับไม่มีอะไรเหลือเลย นั่นละที่ปัจจุยาก็บรรลู่อาสวกษยญาณ คือ สิ้นกิเลสโดยประการทั้งปวง สิ้นอาสวะกิเลส หมดในปัจจุยยามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ท่านตรัสรู้ในจุดนี้ พิจารณาประมวลเรื่องสมุทัยของท่านและของสัตว์ทั้งหลาย แล้วอะไรเป็นต้นเหตุ ค้นเข้าไปหาต้นเหตุ ได้ต้นเหตุแล้วลากขึ้นมาขาดสะบั้นไปหมด บรรลู่ธรรมจากนั้นแล้วความเกิดก็ไม่มี เพราะอวิชชาดับแล้วจะเอาอะไรมาพาให้เกิด ไม่มี นั่น ท่านรู้ ท่านสอนสอนอย่างนั้น สอนมีหลักมีเกณฑ์พระพุทธเจ้าสอน ใครเป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์เป็นพยานพระพุทธเจ้าได้ทุกอย่างเลยเทียว นั่น จะไม่มีองค์ใดค้านพระพุทธเจ้าได้เลยฟังซิ

นี่ละความรู้อย่างเดียวกันนี้ ธรรมสอนโลกสอนอย่างตายตัวไม่มีผิดมีเพี้ยนไปไหนเลย คือศาสดาองค์เอกของแต่ละองค์ สอนโลกจะไม่ผิดพลาดไปไหนเลย ทีนี้บรรดาสาวกพระอรหันต์จะเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าจะเป็นก็พระองค์แบบเดียวกันหมด เป็นพยานอันเดียวกันได้เลยไม่มีใครจะค้านพระพุทธเจ้าแม้แต่พระองค์เดียว ไม่มี นี่ละศาสนาที่ว่าศาสนาเอก พุทธศาสนาของเรา เอกขนาดนี้ไม่มีใครค้าน บรรดาสาวกยอมพริบพร้อมกันหมดเลย อันเดียวพอ ๆ เท่านั้นละ พวกนั้นละ พวกนั้นละ

เมื่อวานนี้ก็พูดถึงเรื่องศาสนาจริง ศาสนาปลอมใช้ไหมละ ศาสนาจริงคือศาสดาองค์เอกของเราเป็นเจ้าของศาสนา ศาสนาปลอมคือคลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนาปลอม ดีไม่ดีหลอกลวงสัตว์โลกให้ทำชั่วซ้ำลามากด้วยศาสนา ศาสนาเลยกลายเป็นเครื่องมือให้คนทำชั่วได้เยอะ เพราะเหตุไรเพราะผู้เป็นเจ้าของศาสนาก็เป็นคนมีกิเลส งุ่มง่ามต่วมต๋ยม ผิดพลาดแบบเดียวกัน แล้วจะสอนคนให้ถูกต้องได้อย่างไร สอนไม่ถูกกว่าอย่างนั้นเลย ยันกันเลย ถ้าองค์ศาสดาแล้วผางเดี่ยวตุมเลย มันรู้้อยู่ภายในหัวใจนี้

นี่ละศาสนาท่านสอนอย่างนี้นะ เราจึงพูดได้ไม่มีสะทกสะท้านเลยเราพูดได้จริง ๆ เพราะพิจารณา อวิชชาปจฺจยา สงฺขารานี้ใครมาพูดอย่างนี้มีไหม เราพูดได้เพราะมันออกจากหัวใจนี้วิ่งถึงกันหมดนี้จะว่ายังไง มันก็พูดได้ละซิ อย่างนี้แหละไม่สะทกสะท้าน พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วก็ตามหรือจะยังทรงพระชนม์อยู่ มาอยู่นี้ไม่ทูลถาม นั่นฟังซิของจริงอันเดียวกันถามกันหาอะไร เข้าใจหรือเปล่าละ นี่ละความจริงพระพุทธเจ้าลงได้จริงในหัวใจองค์ใดที่ศึกษาจากพระพุทธเจ้าแล้วเป็นแบบเดียวกันหมดเลย ไม่มีใครค้านกันได้แหละ ยอมรับกันทันทีเลย อวิชชาปจฺจยา สงฺขารานี้ ไปหาเกี่ยวกึ่งนั้นกึ่งนี้ มันตายอยู่นั้นนะ

โยม ถ้าหนูยังไม่ตายก่อนอยากจะขอตามดูจิตพ่อแม่ครูอาจารย์ตอนนิพพานเจ้าคะ หลวงตา เอ้า ตามเดี๋ยวนี้ก็ได้ เอ้า ตามเลย ๆ นี่เราจะไปกุฎิหรือจะไปไหน เอ้า ตามดูซินะ มันแก่นักลูกศิษย์เรานี่ ให้ตามเดี๋ยวนี้เลย เอ้า เอาเลยจะไปรอดตายไม่ตายนะ เอ้า เอาเดี๋ยวนี้เลย มันเป็นอย่างนี้แก่นักลูกศิษย์ของเรามันแก่นแต่ที่ไม่แก่น ถ้าสอนให้แก่นมันไม่เป็นอย่างนี้ โมโห เราถึงได้รับพูดละซิ เพราะการพูดอย่างนี้นะ ไอ้โลกสกปรกนั้นนะพวกส้วมพวกถ่านมันคอยแต่จะคัดค้านต้านทาน กีดขวางไม่ให้ก้าวเดิน ธรรมที่เลิศเลอไม่ยอมให้ก้าวเดิน ก็เลสตัวส้วมตัวถ่านมันจะปิดจะกั้น พูดตรงไหนมันจะต้านทานโจมตีทุกแบบทุกฉบับ นี่คือนอกมุตกรอกคุณเข้าใจไหม ธรรมท่านจะไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้เพราะนี่คือมุตกรอก เหนือไปหมดแล้ว ฟุ้งเลยเข้าใจไหม ท่านจึงไม่สนใจ

ดังที่เรากล่าวนี้ตัวทำหน้าที่ก็ตาม เราพูดจริง ๆ เราไม่มีอะไรสะทกสะท้านสามแดน โลกธาตุนี้ กราบพระพุทธเจ้าอยู่ในหัวอกนี้ตลอดเวลา ฉันทัดฉันนั้นไปเลยทีเดียว เป็นอย่างนั้นนะ แล้วการพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ พวกส้วมพวกถ่านมันก็ต้องหาว่าโอ้อวดหากี่ช่างหัวมันซิกี่มันเคยทำมานานแล้วนี่นะ เรื่องกิเลสกับธรรมต้องเป็นข้าศึกกันตลอดมา ตั้งกัปตั้งกัลป์ก็เป็นมาอย่างนี้แล้วเราจะถือเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร ก็เขาเคยเป็นข้าศึกกันแล้ว เรื่องธรรมต้องเป็นธรรมไปเข้าใจไหม เรื่องกิเลสมันก็เป็นกิเลสของมัน ผลของมันก็เป็นกิเลสวันยังค่ำ เรื่องของธรรมเป็นธรรมไป ผลของธรรมก็เกิดในผู้ปฏิบัติดีเพื่อความเป็นธรรมวันยังค่ำเช่นเดียวกันเข้าใจหรือ ไม่ได้ก้าวก่ากันนี้ เรื่องของส้วมก็ให้มันส้วมซิ เรื่องของถ่าน ๆ เรื่องของธรรมเป็นธรรมไปซิ เข้าใจไหมละ

เราจึงไม่เคยสะทกสะท้าน ใครจะว่าอะไรก็ตามเราไม่เคยสนใจนะ ยิ่งกว่าความจริงที่จะนำออกสอนโลกให้เป็นประโยชน์มากขึ้น แก่ผู้มีความสามารถแค่ไหนเท่านั้นเอง ส่วนที่จะพูด เอ้ เราได้พูดหนักไป ๆ ไม่มี ถ้าเป็นอย่างนั้นเราพูดไม่ได้ ติดเขาดิตเราพูดไม่

ได้นะ ติดเขาก็เกรงใจเขา ติดเราเกรงใจเขาเกรงใจเรา สุดท้ายก็พูดไม่ออก มีแต่กิเลสมา เย็บปาก เกรงใจกัน เข้าใจไหม เข็มของกิเลสว่าเกรงใจกัน เข็มของธรรมตีปากกิเลสปาก แดกเข้าใจไหม นี่จึงเรียกว่า เข็มของธรรมพาดลงไปละซิ พระพุทธเจ้าตรัสรู้เพียงองค์เดียวไปหาใครมาเป็นพยาน ใครมาโจมตี ก็กิเลสมันก็โจมตีมาตลอดวันยังค่ำเหมือนกัน พระพุทธเจ้าทุกองค์ต้องถูกกิเลสคัดค้านต้านทานมาเหมือนกันหมด แต่ธรรมก็เป็นธรรม ศาสดาเป็นศาสดาสอนโลกเป็นประโยชน์ กิเลสสอนโลกไม่ได้เป็นประโยชน์อะไร มีแต่การ ต้านทานกันมา หลอกโลกให้จมไปกับมันเท่านั้นเองเข้าใจหรือ แล้วจะไปสนใจอะไร

นี่ที่เราพูด ยิ่งจวนตายเท่าไรยิ่งเร่งธรรมะลงอยากให้เราให้เห็น เปิดออกอันนี้เห็น ใจใหม่ตาบอดหรือ อยากว่าอย่างนั้นนะ เข้าใจไหมพูด นี้ละคึกคักซิงซังตึงตังนี่นะ แต่กิเลส ตัวไหนที่จะพาให้มาซิงซังตึงตังมันไม่มี มันมีแต่พลังของธรรม พุง ๆ เลย มันต่างกันอย่าง นี้ละ คึกคักซิงซังตึงตัง คิดดูซิไปบึ้งคล้ำ เขามานั่งบึ้ง เออะอะมา ขอรลสักคัน เตี้ยวตีปาก เอาณะ นั่นเห็นไหมละ เอาแล้วนะนั่น ตีปาก เรามานี้เรากำลังจะมาปิดปากพวกนี้ เตี้ยวมัน จะมาขอนั่นขอนี้ เราจะมาปิดปาก จะเอาเข็มเย็บปากมันเย็บไม่ทัน มันออกก่อนแล้ว เรา ว่าอย่างนั้นนะ นี้ดูเขา เป็นยังงั้นละกิริยาน่ากลัว แต่จิตมันเมตตาคะตาย มันไม่ได้เข้ากัน

พอมาแล้วก็ นี่เห็นไหมละสั่งกลับคืนไป ที่ขอรลก็ให้ละ เมื่อวานเขาก็เอาไปแล้ว เห็นไหมละ ที่จะตีปากเขาแล้วเอาให้เขาไปแล้ว ก็อย่างนั้นละมันเข้ากันไม่ได้นะ กิริยามัน เป็นอย่างหนึ่ง กิริยาโลกเป็นยังงี้ มีขบมีขัน มันก็ออกตามเรื่องของโลกเข้าใจไหม นี่เรียกว่าธรรม ธรรมกับโลกมันไปได้ทุกแง่ ถ้าธรรมจริง ๆ แล้วเป็นอย่างนั้น จะตีปากเขาแล้วยัง สั่งให้เขามาเอารถไปแล้ว ตีอย่างนี้ใครก็อยากให้ตีละซิใช่ไหม เขาจะยกมาหมดทั้งโรงพยาบาลทั่วประเทศ มาให้เราตีปากเขา เขาจะได้รลเร็วขึ้นเข้าใจไหม แน่ะ มันก็อย่างนั้น แหละ ปากกับจิตมันไม่ได้เหมือนกันนา

นี่เราจวนตัวเท่าไรเรายิ่งเร่งธรรมะออก ให้ได้เป็นคติเครื่องเตือนใจพี่น้องทั้งหลาย อย่าให้กิเลสมาเหยียบเอาเสียแหลก ๆ ๆ ทั้ง ๆ ที่มีธรรมมีครูมีอาจารย์สอนอยู่ ไม่เป็นน้ำ ยาอะไรเลย แต่กิเลสเป็นน้ำยาบีบเดียวได้เลย นี่ซิมันทุเรศนะ เอาละทีนี้ให้พร

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th